

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Exercitium animæ deuotum ac pium. Can. XII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

sciant amici mei secretissimi. Ad horum filia despectionem aspira, & crucem tuam vndecumque tibi eueniat, humiliter atque desideranter amplectere, patienter & æquanimiter porta. Filia, si his qui à me post hanc vitā sunt separandi, adeò ad vortū cuncta hic accurrerent, si adeò eos nil contristarēt aut læderet, vt etiam ambulantes lanam pedibus calcarent: & si his qui mecum regnabunt felicissimi gaudiisque pleni, modo occurrerent tantæ persecutiones, vt quos calcant lapides, reflitēs ipsos in ora rerunderent, neutri digna his quæ sequuntur hic reciperent. Pati namq; his aduersa, regia est via, quæ à me arcta nōminatur, perducens in regnum coelorum.

Via regia vt
sit hic pati
aduersa.
Mat. 7

Conuicia
cur præstat
hic pati quā
laudes.
Perfectissi-
mus quisquā
his reuera
existimādu-

Ambula igitur in hac via & gaude, gratiasque age mihi, quod te digner hoc honore, cui ad patiendum tribuam. Itaque eis qui tibi molesti sunt, tu econtrariō non sis molesta.

Quid enim aliud virga potest, quam cædere? & quid homines tibi facient, si ego noluerō? A me igitur omnia accipe, homines vero à me iustos, vt tibi sint graues, arbitrare. Mihi igitur, si te ignominia contumeliave afficiunt, obtemperant. Disce tamori tibi ipsi, vt perinde tibi sit & laudari, & conuicia pati: imò præstat conuicia patienter audire, quam laudes. Illa enim humiliant hæc extollunt. Proinde perfectior æstimandus est, qui ad verba dura benignus mitisque mollior respondet, quam qui (licet in cœlum quotidie rapiatur) nescit ad increpationes nisi impatienter respondere. Porro perfectissimus est ille, qui cum omnem fert iniuriam, cum ab omnibus male audiat, cum despicitur, à Deo non vlciſci desiderat aut retaliari, vt etiam de suo gaudeat opprobrio, exultetque se ab omnibus quæ mundi sunt, id est, ab amicis à fauoribus, à rebus, ab honoribus esse alienum, quem nemo defendat, nemo excuset, nec ipse excusabilem se existimet, totus pauper & mihi derelictus. Itaque filia quantiscunq; te senseris tribulationibus, aduersitatibusve obrui, tanto magis in mente debes gaudere, quod meam in te habeo & perficio voluntatē, quod te mihi conformo quod denique quo apta sis mihi coniungi te dignam facio.

Exercitium animæ deuotum ac pium.

CANON XII.

Quoridie igitur hoc in oratione tibi sit exercitium. Primò, vt pro omni aduersitate, pressura & tribulatione, quam vllō in tempore habuisti vquam, me laudes, mihi que gratias agas. Deinde, pro charitate, immensoque amore, quo ex paterno corde tui misertus, & te mihi attrahere cupiens, aduersitates tibi misi, atque prouidi. Tertio ora me pro omnibus, qui tibi vquam molestiam iniuriamve aliquam irrogarunt, vt illis propter infinitam misericordiam meam ignoscā, & non solum ignoscā, sed etiam æterna bona, propterea quod vel ignorantes meæ prouidentia seruierunt eis retribuam. Quarto pete veniam tu, quod ad prouidentiam meam tu tam cæca, tam tarda, tamq; ingrata, aduersitates non hilari receperis animo, nec patienter æquanimiterq; tolerasti, spoliāns temetipsam gratia meæ fructu, quem in his tibi dare statueram.

Quinto, vt offeras te atque resignes in omne beneplacitum meum, ad quacūque molesta sentienda in tempore & æternitate, quamdiu mihi placet, nec per ea intendas quasi pro peccatis tuis velis aut possis satisfacere (nam pro his meam mihi satisfactionem, hoc est, passionem meam offeras) sed idē te mihi resignes, vt iustitia meæ & beneplacito meo in te satisfiat ad gloriam meam sempiternam, orans vt te dignam

Resignare se
Deo cur qui-
libet debeat.

dignum faciam, feruentem atque satis fortem, quæ possis iuxta omne beneplacitum meum quæcunque voluero, & quamdiu voluero pati, vt non ad quærendas consolationes, aut remedia confugas, sed ad brachia mea nuda & crucifixa te resignes, mihiq; charitate nuda ac sola ardentissima atque perpetua in hæreas. Hoc exercitiū applicare posses in quinque vulnera mea: & si deuotio per hoc iuuatur, venias seu genu flexiones quinque addere. Cui si affueta fueris, senties in interiori homine quod gratia mea non frustra inaniter te fecerit laborare. Vale interim filia ac sponsa & donec rediero, qui tamen nunquam tibi desum) confortare, meq; semper in silencio cordis & oris præstolare. Iterum Vale.

PIO LECTORI SALVTEM.

V andoquidem autor noster in ipsa parte libri II. Alloquiorum quæ proxime procedit, scilicet in fine IX. canonis mentionem facit de quibusdam impedimentis generalibus, quæ vel impediunt, vel retrahunt violenter hominem à spirituali profectu, sicut hoc loco subnectere nouem quadam impedimenta, quæ Lansbergius ipse seorsim consecras, & aliquoties typis excudi curauerat Vtrum autem sint hæc eadem, vel alia impedimenta, quorum Autor idem in eodem canone meminit, Lectoris censura relinquimus. Sunt porro impedimenta quæ sequuntur, eiusmodi, vt sine eorum remotione nulli vnquam sperandus sit in spiritualibus vel vllus profectus.

IMPEDIMENTA GENERALIA

nouem, quæ multo maxime quemq; christi fidelium remorantur, eisque obstaculo sunt, quo minus illi liceat ad perfectionis Christianæ apicem pertingere.

Amor priuatus & pestifer quæ mala in homine efficiat & vt is per intentionem rectam & castam castigandus sit.

CANON XIII.

Impedimentum primum, quod proficientibus occurrit, & vnda cætera vitia omnia nascuntur, est amor sui. Hoc enim fit, vt homines per imparitatem intentionis in omnibus seipfos, hoc est, suum commodum, sui laudem, & quod optant suum bonum, magis quærant, quam Dei honorem: idq; non solum in operibus suis, sed etiam in virtutibus ac Donis Dei, atque aded in quæstione ipsius regni cælorum. Et ided nil mirum, quod in varios sæpe errores & peccata labuntur. Tu verò, quia opera nostra ex intentione fructum assequuntur & meritum, si saluari aut proficere desideras, inuocato primum diuino auxilio, sine quo nihil præuales, omnia verba, actus & desideria tua observa, & in singulis intentionem tuam discute, vt nihil aliud, quàm purè Dei honorem ac beneplacitum quæras: teipso ac aliis omnibus posthabitis in tempore & æternitate: nihilq; dicas aut facias, nisi quod credideris placere Deo.